

Z lásky k ženám. (úvaha hledajícího muže)

Nebylo by třeba více dalších slov, kdyby byla správně uchopena slova básníka Rilkeho:

*Neboť ve snu vidáme takový stát
a takové slavnosti takových žen.
Jejich nejmenší gesta jsou spadajícím
v záhyb brokátem.
Hodiny budují stříbrným hovorem
a mnohdy pozvednou ruce takovým způsobem,
ty se musíš domnívat, jakoby někde, kam ty nedosáhneš,
trhaly něžné růže, které ty nevidíš.....*

Avšak, jako by se svět lidí rozdělil na dva nesourodé proudy člověčenského bytí. Svět žen a svět mužů. A zaposlouchá-li se muž, který chce být hoden svého jména, do vnímání žen muži tzv. západní civilizace a ženství samotného, je pojednou naplněn mnoha rozpaky a dokonce „velkorysou“ zmateností, jimiž jsou vztahy mužů a žen propleteny a zamotány. Je zde jen jakási neodolatelná touha mužů po ženské přítomnosti, po škádlení, až po značnou tupost i aroganci k tomuto tzv. „slabému“ pohlaví.

Nu, co je asi tak myšleno větou „*Cherchez la femme*“ (šerše la fam) – za vším hledej ženu, jejímž autorem je A Dumas. Zevšednivší ale natolik, že ženu dává nezřídka do souvislosti s něčím docela nelogickým až přihlouplým či nesvárem.

Nebo „mýtus“ o Pandořině skříňce, jejímž údajným otevřením dívka, žena jménem Pandora, vypustila na zemi všechno zlo.

Anebo zmínka o biblické Evě, již Stvořitel „vyrobil“ ze žebra Adamova a nakonec to byla ona, která uvedla „chudáka“ Adama a tím následně i přizemní človičky do hříchů.

I v dějinách naší rodné země by se našly zmínky vztahující se k ženám. Příkladně o bájných dcerách vojvody Kroka, jež věrně působily a nakonec skrze kněžnu Libuši předaly vládu nad správou reptajících rodů muži, Přemyslu Oráči. Což ale ve jménu „spravedlnosti“ vyústilo nejprve v tzv. dívčí válku... a pak, v onu mužskou spravedlnost.

A přestože si to mnoho žen dnes doslova zaslouží, lze také slyšet ironická slova „pravých“ mužů: „*Nu, ženská logika...*“, provázená příslušným gestem.

Co na to ženy? Mluví často o nepořádných i chlípných chlapech, kteří drobí a neumí se pořádně chovat a ... někdy i smrdí. Čest výjimkám. Chtějí se jim však mnohdy vyrovnat jako manažerky, podnikatelky, lídryně, feministky a dokonce stojí i za vznikem pozitivní diskriminace v kvótách zastoupení žen ve veřejných funkcích a povoláních, nezřídka „okořeněno“ přihlouplým „harašmentem“. A daří se jim to.

Než ale, smyslem této úvahy není zabývat se posuzováním dnešní společnosti, partnerskými vztahy v ní a vztahy v povoláních i rodinách, nýbrž nalézání smyslu všeho toho. Zejména, jak může pravý muž pomoci ženám v ženských hodnotách na jejich pozemských cestách životem.

Snad pomůže jako první krok teskné probuzení, jež vnímal ve svém čase prorok Mohamed, kdy ve velké touze pomoci svému národu, cítil k ctnostným ženám své doby: „*Podoben ženám, cítil jsem povrchní tesknotu. A ženy, které ctnost jen předstírají, k ní mají často větší úctu než ty, jež žijí poctivě a jsou tak ctnostné jako ošklivé.*“

O.E.Bernhardt, německý spisovatel minulého století, píšící pod jménem Abdruschin, ve svém díle vyslovuje osudovou větu: „*Tam, kde muž nemůže vzhlízet k ženě v její ženskosti, nemůže rozkvétat žádný lid ani národ...!*“

V uvedené větě je klíč k pravému vzhlížení, jež ani není toliko požadavek na ženu jako spíš požadavek na „pána tvorstva“ zda nemůže, může či v opravdovém úsilí chce.

Co je ženskost, ona moc, která je kolébkou života pozemských lidí, ona všeovládající síla, jež nutí muže doslova běhat za ženami, vyhledávat jejich přítomnost? Zajisté jsou zde myšleni muži zdravého rozumu, nikoli „lepkaví“ šviháci a hlupáci. Anebo zpustlí mordíři Sarka Farkové či ctnostní svatouškové v podobě otce Scholastika, oba z pohádky „Hrátky s čertem“.

Tak, jako dětskost nemusí být vlastností dítěte, tak také ženskost nemusí zdaleka být ctností každé pozemské ženy. A muž, který chce mít v úctě ženy, chtěje jím zprostředkovat lásku mužnosti, má a musí mít jasno, co je ta tajuplná moc, jež jej k ženě přitahuje. Jasno pak vzniká přísným a věcným zkoumáním a uspořádáním si hodnot vlastního života.

Velmi dobrým podnětem pro ujasňování může být pověst o dcerách vojvody Kroka. Není však na tomto místě nutné vědět, zda uvedený vojvoda a jeho dcery vůbec kdy žili, ale je důležité vědět jaké principy, vlastnosti a hodnoty představovali. Protože za dávných časů, lidé nestudovali knihy a traktáty, nesledovali filmy, televizi ani internet. Ale při dlouhých večerech sedávali v kruhu kolem svých moudrých a naslouchali jejich radostnému i mravoučnému vyprávění.

Vojvoda Krok představuje řád a rytmus vývoje jistého národa, kmene, a je v podstatě obrazem člověka putujícího životem. Muže, ženy i dítěte. A každý člověk je utvářen třemi základními kroky-principy, jež jsou a mají být „úsměvy na tváři Boží“. Spočívající v trojjedinosti utváření. A tyto principy člověka jsou pověstí ztvárněny v kněžnách, Kazi, Tetě a Libuši.

Nejstarší dcera Kazi (Kazia, Káša, též Běla), vynikala v *znalosti* bylin a *věštech*. Známa především jako kouzelnice a léčitelka. Kazi je tak blízká pojmu vědění a kázeň.

Teta (Tethka), prostřední, „zavedla pověrečnou nauku a *učila* modloslužebným *řádům*“. Spojuje se též s keltským bohem Teutatesem“. Jeho jméno je odvozeno ze slova teutā-, znamenající lid či kmen. Teta tedy vyjadřuje funkčnost a řád organismu a vývoje tělesna.

Třetí dcera Libuše (též Lubossa, Liabosa), „*věkem nejmladší, ale moudrostí nejstarší*“. Jde o mytickou pramáti přemyslovského knížecího a královského rodu. Jednou prý soudila dva sousedy, starosty rodů. Starší bral pole a meze mladšímu. Libuše je rozsoudila ve prospěch mladšího, tomu se děla křivda. Starší muž se rozzlobil, odsoudil vládu ženy a chtěl, aby je soudil muž. Libuše se podvolila a řekla vladykům, kde najdou svého nového knížete a že se jmenuje Přemysl. Přemysl Oráč.

A v čem jsou ony principy (kněžny) v lidském bytí?

Kazi, kázeň, patří lidské vůli, umístěné do oblasti lidské hlavy. Přesněji patří k funkčnosti předního mozku, zadního mozku a mozkového kmene. Přední mozek je závislý na smyslech,

paměti, zkušenostech a zpracování podnětů vycházejících z malého mozku. Malý mozek, s mozkovým kmenem a periferním nervstvem, jsou „nástroje“ tzv. intuice. Mimosmyslového to vnímání vycházejícího nejen z lidského tělesna, ale i z podnětů ryze niterných, a jemných vibrací (pohybu vlnění) všehomíra. Pokud je udržována tvůrčí harmonie v této části lidské ústrojnosti, lze hovořit o dobré vůli a sebevědomí, která spočívá nejen v tlaku věčného myšlení, ale i ve schopnosti přijímat velmi jemné podněty proudů života. To je ona zmiňovaná *znalost a schopnost věštby* (přijímání to živých obrazů).

Kněžna Theta, je principem činorodé a tvořivé tělesnosti, tedy nejen tělesné hmotné schránky z masa, krve a kostí, ale i celé fyziologie v součinnosti orgánů a tělesných šťáv. Ale nejen to, i soubor energetických proudů a center, jež se projevují věncem osobního záření, částečně známých pod slovem aura. Tato tělesnost je působištěm mnoha sil těla a jemných záření, je národem bytostí přírody v lidské pozemskosti. Což je ono učení se a správné užívání modloslužebného *řádu*. Zajisté správná funkčnost této nádherné souhry sil přírody s podstatou lidství, dává výše uvedeným mozkům schopnost vyváženého rozumu, rozvahy.

Podstata samotného lidství spočívá v obraze kněžny Libuše. Libuše je mimochodem staré slovanské jméno vykládané jako Milá, Milovaná. V němčině Liebe (v 11. století lioba – láska, související i s latinským slovem libido – touha.) „A ona Libuše je *věkem nejmladší, ale moudrostí nejstarší*“. Rečí zákonů stvoření to znamená, že v Libušině principu spočívá duchovní podstata člověka. Mající schopnost věčnosti, lásky a moudrosti Páně. Věčnost však není nekonečný čas a ani moudrost není lidskou chytrostí, nýbrž jsou vlastnostmi mimozemského druhu podstaty člověka. Tato podstata je dnes neznámé lidské duchovno. A toto duchovno má své „*místo zrodu*“, *kročeje cest vývoje a svůj cíl*, což je také smysl duchovna. Toho duchovna, jehož moc je také žhnoucí soudržnou silou a řiditelem a smyslem lidského bytí.

A i tento cíl kněžna Libuše „předpověděla“ ve slovech: „Vidím město veliké, jehož sláva hvězd se dotýká... pojmenujte je PRAHA (v zákonech čísel - věčné město světlého původu). Což je ale identické s biblickým nebeským městem Jeruzalém, jež se nachází v Ráji. Pozemská města Jeruzalém a ani Praha však mají jen málo společné s oním „nebeským“ městem. Snad chtěly být původně odleskem ráje na zemi, žel nestaly se a nejsou.

Dění v pověsti pokračuje příchodem Přemysla Oráče, jenž byl iniciován sporem dvou vladyků. Mladšího a staršího. Mladší byl údajně v právu. Tento nejasný obraz však hovoří o změnách v pořádku vývoje člověka a jeho duchovna. Jeden z vladyků (nastupující síla pozemského rozumu) pojednou získal převahu v lidském bytí nad jiným vládcem (duchem), jemuž byly předurčeny principy vývoje – duchovního. Novým řiditelem vývoje člověka se pojednou stal Přemysl Oráč – což je rozdělovací způsob lidského myšlení s převahou předního mozku (pozemsky přemýšlivého). Toto se však okamžitě projevilo na tělesné schráně, v její fyziologické disharmonii, jež stála na počátku spoutání se jen k pozemskému s významnou ztrátou jemnější, ale předurčené, citové duchovní schopnosti.

Pověst hovoří dále o dívčí válce a Vlastě. A tato „dívčí část“ lidského života, která se „vzbouřila“ je živoucí děj niterné citovosti. Kdy právě spojení duchovna s jemným vyzářováním tělesna s důsledky předchozích rozhodnutí a dále žehnajícími silami všehomíra, byla systematicky zatlumována jednostrannou činností oddělovacího a sílicího denního rozumu. Tato dívčí část je také v přímé souvislosti s oslabením lidského ženství. Pověst končí úplným pokořením Vlasty a jejich muž.

Výsledek. Mnohá tisíciletí trvající nevyvážený stav vývoje a pošlapání ženství. Vrchol to dnešního materialismu pod nadvládou vědy, vyspělé techniky a šíření nadřazenosti s drancováním hodnot života. Svět převahy mužů. Poutaný k pozemskosti, okleštěné o mnohé životodárné souvislosti, kumulující nouzi.

Než, vraťme se k ženskosti a jejímu zrodu, kdy opět pomůže obraz biblického „jinotaje“ v Adamově „žeburu“, Evě.

Tajemství tohoto obrazu ženy však není v žeburu Adamově. Nýbrž žena a ženství se formovaly po *boku* Adamově. Tento úchvatný děj spočívá ve zrodu duchovní podstaty člověka v nadhmotných výšinách, které jsou však v nezměrné vzdálenosti od přímé síly Božího vyzařování, stejně jako vzdáleny od pozemských plání....

Budiž zde, v krátkosti, zmíněno dění jež souvisí s původem muže a ženy.

Všehomírem nazvěme sféry a proudy veškerého života s nezměrným množstvím hybností a různorodých forem. Je to Život sám, Bůh, bezbřehý Zdroj. Pak Jeho projev a sféry vzniku a vývoje, k nimž patří i nám z části poznáný vesmír s naší nepatrnou, ale překrásnou Zemí a jejími krouživými úrovněmi a výrony.

Tělesná schránka člověka, ženy nebo muže je dar bytostí této země k vývoji člověčenství. ale oděvem podstaty člověka je jeho duše. A podstatou člověka, oné duše, je duch, jehož zárodek, vycházející z proudů nehmotného života záření, putuje hmotnostmi za účelem vývoje. Kdy tělesná schránka s rozumem a s věnci záření je darovaným a připraveným nástrojem, jenž slouží vývoji duchovní podstaty.

Svět hmot, různé pohyblivosti a zářivosti má částicovou povahu, v němž se opět skrývá neprostupující princip trojjedinosti. Pralátka, vysokoenergetická podstata pohybu a formující síly utváření. Přičemž námi poznáný svět je omezen pohyblivostí charakterizovanou rychlostí světla ve vakuu. Vše nad to se považuje za nevědecké a tedy, odmítnutí proudů života jako celku.

Zrození podstaty lidského duchovna je z oblastí nad všemi těmito hmotnými úrovněmi. Žel není možné pozemskému člověku si udělat o této úrovni představu, zejména proto, že se k tomu musí lidské duchovno teprve vyvinout. Proto zde v krátkosti bude uvedeno jen to, že jedna část lidských duchovních zárodků se vyzářila jako aktivní, pronikající a druhá jako pasivní, tedy udržující a pečující. Jak aktivní, tak pasivní vyzáření se událo a stále děje současně, tedy bok po boku. „Adam a Eva“ (archetyp lidí) počali pout' vývoje současně, bok po boku, avšak rozdíl je v jejich působnosti již na počátku. Aktivní ihned proniká a pohyb se děje ve vymezeném směru. Pasivní však ihned po odloučení aktivního vycit'uje své okolí a požehnání tepla sféry světla duchovního zrodu, což zůstává pak po celý vývoj součástí onoho pasivního, ženského působení. Pro všechny čas. Je tedy mužská duchovní podstata a ženská duchovní podstata, která je již při zrodu požehnaná krásou. A světlem požehnání zářivého místa zrodu, půvabem ženství.

A jako rodiče vedou a vychovávají své děti, tak i duchovní zárodky jsou vedeny a vychovávány nezměrnou škálou jemných ale mocných „bájných“ bytostí, průvodců vývoje nejen lidí, ale i zvířat, rostlin a hornin, ba celých vesmírných těles.

Je tak naprosto zákonité a samozřejmé, že podstata člověka má nezvratný vliv na stav jak duševních tak tělesných schrán. I dítěti je zřetelné, že muž a žena jsou dva základní a rovnocenné druhy lidí. Muž zůstává duchovně aktivní a žena duchovně pasivní se svým zářivým požehnáním -ženstvím. To, že je to patrné na jejich tělesných schránách a věnci vyzařování, nemůže popřít ani ten nejomezenější.

Již mnohé věky vedle sebe putují, za účelem niterného vývoje, muž a žena. Nejen aby zachovali rod a vývoj v dělbě práce, ale také aby svým niterným zářením žehnali silám oživených hmotností. Zajisté, to se týká pozemské práce, což tělesná schránka obou druhů dovoluje. Muži mohou dělat ženskou práci, a ženy mužskou, avšak dlouhodobé aktivní působení v tomto směru ovlivňuje způsob myšlení. Následně pak vede k proměnám fyziologie tělesna a

záření, což ale silně ovlivňuje duchovní podstatu ženy nebo muže. U mužské podstaty dochází k oslabení duchovní aktivity v hrubší čínorodosti, avšak ženskost jen napodobuje, protože nemá ženskou podstatu. U ženské podstaty, coby nositelky požehnání žáru vyšší bytostnosti je hrubší aktivitou oslabeno duchovní vyzařování vůči onomu niternému hřejivému požehnání na úkor pozemské aktivity. Ženství se zákonitě u takové ženy oslabuje a odpoutává, což mění i charakteristiku osobního věnce záření a tělesnosti. A to se, mimo jiného, osudově projevuje i na řízení příchodu a hodnotě inkarnujících se lidských duší do pozemského života.

Je zde také další závažná věc, která souvisí s nedostatečnou péčí a ochranou ženství samotnou ženou. Toto ženství, v důsledku snahy o její pozemské a zistné využití, zbavené ochranného studu, otevřelo veřejnou aktivitou širší dostupnost ženství. Což je ona otevřená Pandořina skříňka, aktivující zlo ohromných rozměrů.

Avšak nemylme se, značný podíl na posilování tohoto otevření mají samotní muži. Především způsobem svého myšlení a jednostranným vztahem k ženám.

Pro doplnění. Jméno Pandora se skládá z dvou částí „pan“ a „dora“. Pan je předpona, mající význam vše, veškerý, všechno. Dora je ženské křestní jméno řeckého původu. Pochází údajně z řeckého jména Dorothea (do_ra_theus), vyjadřující záření božího daru. Tímto božím darem je ona živá ženskost. Požehnání to už z říše původu. A toto požehnání má svůj hluboký smysl a řád v bytí. Tedy i nebezpečí ze zneužití.

Lze docela velmi lehce vědoucímu člověku poznat, kdy a jak je ona „Pandořina skříňka“ u konkrétní ženy stále otevřena a jakou mírou podporuje ona i muži v její blízkosti zlo na této zemi.

- - -

V druhé části této úvahy se pokusme oním výše uvedeným popisům dát více dotýkavé a přítomné živosti, při níž skutečně hledající zvažní prochvňen mocí ženství. Pro porozumění lásce k němu a jeho nositelkám.

Již z dálky lze vidět patrnou řeč těla a způsobu pohybů muže či ženy. Také v odívání. Nejlépe lze vyjádřit tento rozdíl postojem ženy či muže před zrcadlem. Muž se postaví čelem, nafoukne hrud' a zatne svaly rukou. Žena se postaví mírně bokem, zavrtí se, pohladí si boky a shlédne se odshora dolů.

Už to samo o sobě je jasným znakem proudů života v rozdílném utváření muže a ženy. Tělesná síla obou vychází sice z oblasti těžiště, oblasti v úrovni pasu, síla psychická a motivace však z oblasti hrudi. Muž se jakoby nafoukne k činu, ale ženský dech je mnohem jemnější, přijímající a harmonický. I orgánové sestavy muže a ženy jsou rozdílné.

Ženy jsou mnohem jemnější, mající více čistou dětskost v pronikající kráse půvabu, i odevzdání se působení přirozena. Které ovšem žena má schopnost ještě vědomě zvýraznit. Akceptující přirozeně ladnost tělesna svým druhem myšlení a harmonií s věncem osobního záření, k zářením okolní přirozenosti. Její nitro má schopnost odevzdání se inspiracím krásna, coby stupně světlého vyzáření vycházejícího ze sfér zrodu. Ale také moc pozemské péče pro potřebné a záře všude tam, kde se její dech i noha dotkne krajiny, její ruce pozemských věcí a tvorů. Půvab jejího ženství prozařuje skrze tělesnost, majíce mnohostrannou tvářnost krásné tváře, dětských očí, zvonivého hlasu, útlých ramenou, štíhlých rukou a vonného vyzařování. Její vlasy v soukromí padají hluboko kolem šíje dozadu, aby na druhé straně, na hrudi, vyzářily jemnost v krouživém utváření životodárných ňader a jemnosti chladivé pokožky. Schopnost přitažlivé síly ženství se také pozvolna sklání k živůtku a dále k cestám zrození pozemského

života. Mateřství musí stát ale na pevném pozemském základě, proto je pánevní část zvláště utvářená. A pokud se ženám nelíbí kratší nohy, musí si uvědomit, že právě takové utváření prospívá mateřství i celistvosti výchvěvů ženy, pečující matky....

Platí od nepaměti, že duchovní vývoj ženy je především její osobní věcí a nikdo, ani žádný muž se tomuto předurčení nemůže beze škody postavit. Avšak součástí a podmínkou tohoto zdárného vývoje duchovní ženy je služba Světlu, kterou žena obdržela již při svém zrodu ve výšinách. Nejprve jako květ dívčí mladosti, pak jako matka sálajícího krbu domova, jež je zakotven v její hrudi a pečujících rukou. A pak jako žena zralého věku, jež vědomě svou vznešenou moudrostí posiluje ženství jako duchovního ukazatele cest i pro muže.

Příčemž pojem domov není totéž jako „stát v kuchyni u plotny“ prát všem jejich spodky a posluhovat každému z rodiny. Domov je rod, tedy především souvztažnost k utváření blízké krajiny a jejím tvorům, k blízkým lidem a vztahům, k vlastnímu rodinnému domu. Prostě velkou úlohou pozemské ženy a jejího ženství je, že je!

Muž při tom není podřízen ženě, ale pouze jen odpovědnosti za důsledky vlastních rozhodnutí. I za to, zda ví či neví, jak kterékoli ženě má pomoci ke snášení „modrého z nebe“. Mužova činorodost, ve vývoji své niterné podstaty, má především rozměr v pozemském budování a ochraně pozemských hodnot rodiny, národa atd. Jeho síla spočívá v onom hrudním „nafouknutí“ a jeho převedení skrze tělesné těžiště do pohybu pozemských věcí. K tomu má vyvinutu i tělesnou schránu nejen ve větší mohutnosti tělesné a silové, ale i uzpůsobení orgánové a jejich vyzařování. Mozková část je mohutnější ve smyslu vyššího stupně logiky a rozumovosti, avšak určitá hrubost mozkonervové činnosti potlačuje složku intuitivní. Proto mu chybí ona ladnost a půvab. Prostě, muž buduje města, vládu, domy a zřízení a stroje. Ale pro ženu je oporou, vedle které kráčí životem po její levé straně, nesouce v sobě důslednost a spravedlnost.

Pravé ženě stačí, že je, pravý muž však, musí hýbat „zadkem“.

Nu a co lze říci na závěr této stručné úvahy.

Že dnešní žena a muž se musí v mnohém znovuzrodit. Neboť odrozením se obou od proudů svého původu a smyslu života potřebuje rozsáhlou nápravu v pojetí vnitřních hodnot. Nikoli, ten druhý, ale dotčený vždy sám a svým úsilím a až pak může počítat s pomocí stejnorodého požehnání od blízkých, i posily a požehnání shůry.

Náprava věcí pozemských je však věcí vývoje, jehož rychlost je dána právě žhavostí niterné podstaty. A tato žhavost je klíčem ke spravedlnosti a lásce, očištěné od mnohých nesmyslů.

Žádné zřízení a především muž nikdy nesmí ponižovat ženu a její ženství, nemá-li být ponížěn sám. Nejedná se jen o jeden pozemský život, ale celý ten běh věcí nazvaný řádem inkarnací. Příčemž ponížení nespočívá ve vtělování se do zvířat, rostlin či kamenů, to není možné, ale vtělování se do více či méně nuzných pozemských poměrů či tělesných postižení, kdekoli na zemi. To platí i pro ženu, která nezřízeně či v hlouposti otevírá „Pandořinu skříňku“ a nechrání svým přirozeným studem ženskost. Zejména chováním a oděvem citlivých částí tělesna. Nechráněním ramen a kolen, užíváním hlubších výstřihů a těsných oděvů, také problematikou veřejného koupání a přemírou slunění a obdivu. Avšak to by bylo na celou knihu. Žena prostě nesmí dovolit být pozemsky ponižována ani k tomu podněcovat. Protože je tím znevažován a brzděn nejen její niterní vývoj, ale její niterno a věnec záření ztrácí schopnost podržet si a rozvíjet ženství, coby světlého ukazatele cest rozvoje lidstva. Soudobá věda a technika ani HDP zde nic nezmuže.

Nakonec, pro představu, budiž uveden jeden řetěz událostí „do nebes“ volajících provinění.

Na některých panstvích světa, ještě do docela nedávné minulosti, bylo „právo první noci“ s pánem onoho panství, k jehož lénu mladá žena patřila. Tedy první obcování. Nesmyslnost takového počínání, v mnoha obměnách, z pozice „nadřazenosti“ způsobilo velkou bolest a dodnes nejsou mnohé důsledky napraveny. Skutečný a vyšší moudrostí požehnaný původ onoho úkonu ale spočíval v naprostu v něčem jiném.

Vědoucí jedinci starověku, kteří dovedli nahlížet do hlubin i výšin bytí, a byli určeni ku pomoci vývoje lidí, vždy před vážným spojením muže a ženy při vstupu do svazku manželského, nahlíželi svou vědoucí schopností do věnce záření především mladé ženy. Do onoho věnečku. Spoluzachvívající se dotek moudrého (dnes by se řeklo vyšetření), rozpoznalo harmonii či počínající disharmonii v tomto dívčím věnečku. Tento dotek moudrého byl ale nejen zkoumající, ale také aktem světlého tlaku požehnání, jež zároveň posílilo její vyzařování pro nastupující vyšší stupeň ženství a ku prolínání osobních záření mladé dvojice.

To je vskutku ono „obcování“ v čistém světle bytí. Protože onen světec byl před vyšší mocí odpovědný za vývoj svého rodu a kmene. Jež byl a je možný, jen jsou-li inkarnační cesty obou milých světlé a vyvážené. Pro soužití i pro příchod světlých duší ku zrození. Zde vůbec nebylo podstatné, v jakém stavu byla blána, zvaná panenská.

Žel úpadek, díky silicímu rozumu, už v pozdějším starověku nabýval na své moci. Více a více se formovala chtivost a pozemská moc, především však úpadkem těch, kterým byla dána vyšší odpovědnost. I vlivem pustnutí již mnohých národů starověku. Možnost úpadku v rámci vývoje je jeho součástí, není-li lidmi nasloucháno hlasu světlých sil přírody a duchovních vůdců a skutečných proroků.

Formovala se různá náboženství a církevní obce, měnic téměř vždy zásadně původní a čínorodé myšlenky. S tím také velmi často narostla potemnělá moc jejich představitelů, jež se vždy projevila v pozemské nevědomé hlouposti, násilí a ponižování. A arogance sáhla ihned po tom nejsvětlejším, nedotčené ženskosti mladých dívek. A protože temná omezenost strůjcu již nevěděla nic, ani nechtěla, o věnci lidského záření, soustředila všechnu pozornost na sobecký požitek a se symbolem „panenské blány“.

Ale to ještě nestačilo. Nejen křesťanství a islám ale i jiná náboženství raného středověku tuto věc ještě „vylepšila“. Ona totiž stanovila podmínky a nové rituály sňatku a první noci. S tím, že musí být na dozorovaném prvomanželském loži krev z panenské blány. Arogance to nejvyššího stupně! Kdy „zástupci Boží“ nebo ti, které oni pověřili, ač sami často eunuchové celibátu, ponížili dar Boží, probuzenou a čistou ženskost tím nejnižším způsobem. Důsledek – nevratně poškozené věnce záření – podobno stavu po znásilnění.

Než, tím tragedie minulosti nekončí. Dnešní uvolněná doba pod sloganem čistému vše čisté, odhaluje již celou tělesnost ženství, pod hesly moderna a vědeckého pokroku. Zlo z toho vzniklé již rozbilo v mnoha případech Pandořiny skříňky, nelze je již zavřít. Veřejná antikoncepce, odborné pohrávání si se sexualitou, móda, umění, sport, potraty, neplodnost a umělá technika oplodnění. Zbouraný řád inkarnačních brán je jen důsledkem „zničeného věnečku“. Nabízí se už jen myšlenka, zda oni dnešní horliví propagátoři a propagátorky uvedeného, nejsou titíž, jež žádali právo první noci, mnozí celibátníci a ortodoxní kněží, včetně necitelných násilníků a ... žel i těžce ponižených.... Smutné, žel až příliš pravdivé.

Kéž může alespoň těchto pár slov pomoci vědět více o lidství, aby pravými muži i ženami byl znevážený „věneček“ opět pozvednut, očištěn, ozdraven a zesílen. Pro lásku nejen lidskou, ale zejména pro skutečnou lásku Páně. Neboť láska je dar tam, kde vládne čínorodá čistota a dobrá vůle k ní. Pro hrdé a láskyplné lidství, hrdý národ a smysluplný svět. Na světových hodinách již odbylo „dvanáct“!

oooOOOooo

V Komni 1. 1. 2018.